

Arrest

nr. 195 535 van 24 november 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. HERMANS
Leopoldlaan 48
9300 AALST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Keniaanse nationaliteit te zijn, op 19 juli 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 juni 2017 tot weigering van de afgifte van een visum voor kort verblijf (type C).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 24 juli 2017 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 september 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat T. HERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij, die de Keniaanse nationaliteit heeft, vraagt op 4 mei 2017 een visum voor kort verblijf (type C) aan bij de Belgische ambassade te Nairobi.

1.2. Op 20 juni 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering tot afgifte van een visum voor kort verblijf (type C). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de verzoekende partij kennis neemt op 12 juni 2016 en waarvan de motieven luiden als volgt:

“Motivatie

Wettelijke referenties: Het visum wordt geweigerd op basis van artikel 32 van verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code

- Het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond*
- Betrokkene verklaart op familiebezoek te willen komen maar er werd echter geen bewijs van verwantschap voorgelegd. Het reisdoel wordt dus niet gestaafd.*
- Uw voornemen om het grondgebied van de lidstaat vóór het verstrijken van het visum te verlaten kon niet worden vastgesteld*
- Geen of onvoldoende garantie op terugkeer naar het land van verblijf gezien betrokkene niet afdoende kan aantonen dat hij over voldoende en regelmatige inkomsten beschikt uit een legale winstgevende activiteit.*

Betrokkene zou in de landbouw werken en brengt geen bewijs van regelmatige persoonlijke inkomsten aan. Is jong, ongehuwd en reisde niet eerder binnen de Europese Schengenlanden. Bewijst slechts zwakke resterende socio-economische banden met zijn land van herkomst en biedt onvoldoende garanties toot terugkeer in geval van afgifte van het beoogde visum voor België.

Voor de Minister:

C. R. (...)

Attaché”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel haalt de verzoekende partij de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de materiële motiveringsplicht.

In een tweede middel wordt de schending aangehaald van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Beide middelen worden samen onderzocht, gelet op hun onderlinge verwevenheid.

De middelen worden als volgt weergegeven in het verzoekschrift:

“2.1. Eerste middel: Schending van het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing

Schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Schending van de motiveringsplicht vervat in de algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Doordat de bestreden beslissing niet op afdoende en niet op correcte wijze is gemotiveerd en de motivatie steunt op feitelijke onjuistheden.

Terwijl de formele en materiële motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, een uitdrukkelijke en vooral afdoende motivering van een dergelijke beslissing vereisen.

Zodat de kwestieuze beslissing derhalve niet ten genoegen van rechte heeft aangetoond dat er voldoende redenen voorhanden zijn om de aanvraag verzoekende partij te weigeren.

Toelichting:

De Dienst Vreemdelingenzaken motiveert haar beslissing tot weigering als volgt:

“Het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond.

Betrokkene verklaart op familiebezoek te willen komen, maar er werd echter geen bewijs van verwantschap voorgelegd. Het reisdoel wordt dus niet gestaafd.

Uw voornemen om het grondgebied van de lidstaat voor het verstrijken van het visum te verlaten kon niet worden vastgesteld.

Geen of onvoldoende garantie op terugkeer naar het land van verblijf gezien betrokkene niet afdoende kan aantonen dat hij over voldoende en regelmatige inkomsten beschikt uit een legale winstgevende activiteit.

Betrokkene zou in de landbouw werken en brengt geenbewijs van regelmatige persoonlijke inkomsten aan. Is jong, ongehuwd en reisde niet eerder binnen de Europese Schengenlanden. Bewijst slechts zwakke resterende socio-economische banden met zijn land van herkomst en biedt onvoldoende garanties tot terugkeer in geval van afgifte van het beoogde visum voor België.”

De Dienst Vreemdelingenzaken is bij haar motivering substantieel in gebreke gebleven: haar beslissing is ondermaats en foutief gemotiveerd.

ARGUMENTEN WAAROM BESLISSING FOUTIEF IS

Verzoekende partij is in de eerste plaats wel degelijk de zoon van mevrouw J. M. M. (...), die hij wenst te bezoeken. Hij kan dit ook staven met zijn geboorteakte, doch werd hier nooit om gevraagd.

Ten tweede is er geen enkele reden om aan te nemen dat verzoekende partij voor het verstrijken van het visum het grondgebied niet zou verlaten.

In tegenstelling tot wat verwerende partij voorhoudt, reisde verzoekende partij wel degelijk reeds binnen den Europese Schengenlanden. Mevrouw M. (...), de moeder van verzoekende partij, heeft de Nederlandse nationaliteit en was daar verscheidene jaren woonachtig. Verzoekende partij is zijn moeder dan ook verschillende keren gaan bezoeken in Nederland. Altijd keerde hij terug. Nooit besloot hij om na het verstrijken van zijn visum op het Nederlands grondgebied te blijven.

Dit blijkt uit de stempels op de vervallen paspoorten van verzoekende partij, die cliënte bij onderhavig verzoekschrift voegt.

Ten slotte woont de familie van verzoekende partij nog steeds in Kenia. Enkel zijn moeder en zijn zus verblijven hier. Voor het overige verblijven al zijn familieleden nog steeds in Kenia. Verzoekende partij heeft daarnaast vele vrienden en kennissen in Kenia. Uit niets blijkt dat verzoekende partij zwakke resterende socio-economische banden met zijn land van herkomst zou hebben.

De motieven die aan de beslissing van verwerende partij ten grondslag liggen zijn aldus stuk voor stuk foutief. Zij steunen stuk voor stuk op feitelijke onjuistheden en verkeerde aannames.

Het is bijgevolg meer dan duidelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij zijn motivering substantieel in gebreke is gebleven en de motiveringsplicht heeft geschonden.

Het middel is gegrond.

2.2. Tweede middel: Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

Doordat de bestreden beslissing verwijst naar het feit dat het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf onvoldoende zijn aangetoond.

Terwijl het zorgvuldigheidsbeginsel inhoudt dat het bestuur zijn beslissing op een zorgvuldige wijze moet voorbereiden, wat onder andere betekent dat het alle voor de beslissing relevante feiten met zorgvuldigheid moet vaststellen, en dat het met deze feiten ook rekening moet houden bij het nemen van een beslissing.

Zodat de kwestieuze beslissing derhalve het zorgvuldigheidsbeginsel schendt aangezien geen rekening werd gehouden met alle voor de beslissing relevante feiten.

Toelichting:

Zoals supra onder het eerste middel reeds werd uiteengezet, steunt de beslissing van verwerende partij duidelijk op feitelijke onjuistheden en onjuiste aannames.

Het zorgvuldigheidsbeginsel impliceert dat een openbare dienst, bij het nemen van een bepaalde beslissing, niet alleen alle relevante feite correct en volledig moet vaststellen, waarden en interpreteren, maar ook zich van alle relevante gegevens op de hoogte moet stellen.

Nu verwerende partij in casu een beslissing genomen heeft op basis van feitelijke gegevens die allen foutief zijn, kan bezwaarlijk gesteld worden dat verwerende partij de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd bij het afwijzen van de aanvraag van verwerende partij.

Met name het feit dat betrokkene nooit eerder in de Schengen-zone zou verbleven hebben, kan makkelijk weerlegd worden door opzoeking op basis van het paspoort van verzoekende partij.

Ook het aannemen, zonder grondig onderzoek naar de specifieke situatie van verzoekende partij, van het feit hij niet de nodige waarborgen geeft dat hij voor het vervallen van het visum terug zal keren, duidt op een gebrek aan zorgvuldigheid in het nemen van de beslissing.

Het middel is dus gegrond.

De aangehaalde middelen zijn derhalve ernstig genoeg om een vernietiging van de bestreden beslissing te rechtvaardigen.

3. BESLUIT

De aangehaalde middelen zijn derhalve ernstig genoeg om een vernietiging van de bestreden beslissing te rechtvaardigen.

De Dienst Vreemdelingenzaken besloot overduidelijk ten onrechte tot het weigeren van de aanvraag van verzoekende partij voor een visum kort verblijf voor familiebezoek. De motieven die door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in de kwestieuze beslissing werden opgesomd kunnen absoluut niet worden weerhouden ter staving van diezelfde beslissing."

2.2. Daargelaten de vraag of de rechten van verdediging van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij evenwel niet verduidelijkt op welke wijze dit beginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. Het middel is in die mate dan ook onontvankelijk.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 10 december 2002, nr. 113.439). De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de weigering van de afgifte van het visum voor kort verblijf wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 32 van de verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code (hierna: de Visumcode) en naar het feit dat (i) verzoekende partij het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf onvoldoende aantoonde

en (ii) het voornemen om het grondgebied van de lidstaat vóór het verstrijken van het visum te verlaten niet kan worden vastgesteld.

De bestreden beslissing is derhalve gesteund op twee weigeringsmotieven.

Enerzijds stelt de gemachtigde dat het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf onvoldoende zijn aangetoond. Daarbij preciseert de gemachtigde dat verzoekende partij verklaart op familiebezoek te willen komen maar dat er geen bewijs van verwantschap werd voorgelegd, zodat het reisdoel dus niet werd gestaafd.

Anderzijds oordeelt de gemachtigde dat het voornemen om het grondgebied van de lidstaat te verlaten voor het verstrijken van het visum, niet kon worden vastgesteld. Daarbij concretiseert de gemachtigde dat er geen of onvoldoende garantie is op terugkeer aangezien de verzoekende partij niet afdoende kan aantonen dat zij over voldoende en regelmatige inkomsten beschikt uit een legale winstgevende activiteit. Zij brengt immers geen bewijs bij van regelmatige persoonlijke inkomsten. Verder wordt opgemerkt dat de verzoekende partij jong en ongehuwd is en niet eerder naar de Schengenzone is gereisd. De gemachtigde komt tot de vaststelling dat de verzoekende partij dus slechts zwakke resterende socio-economische banden heeft met haar land van herkomst en daardoor onvoldoende garanties biedt tot terugkeer.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze volgt uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, wordt derhalve niet aangetoond. Evenmin blijkt een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij aanvoert het niet eens te zijn met de weigeringsmotieven vermeld in de bestreden beslissing. De middelen worden dan ook onderzocht vanuit het oogpunt van de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De Raad wijst er verder op dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De schending van de materiële motiveringplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 32 van de Visumcode, waarop de bestreden beslissing steunt.

2.4. Artikel 23, lid 4 van de Visumcode bepaalt dat een visum kan worden geweigerd overeenkomstig artikel 32, lid 1 van de Visumcode.

Artikel 32, lid 1 van de Visumcode bepaalt:

“Onverminderd artikel 25, lid 1, wordt een visum geweigerd:

a) indien de aanvrager:

i) een vals, nagemaakt of vervalst reisdocument heeft overgelegd;

ii) het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf niet heeft aangetoond;

iii) niet heeft aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar hij met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen;

iv) in de lopende periode van zes maanden reeds drie maanden op het grondgebied van de lidstaten heeft verbleven op grond van een eenvormig visum of een visum met territoriaal beperkte geldigheid;
v) ter fine van weigering van toegang in het SIS gesignaleerd staat;
vi) wordt beschouwd als een bedreiging van de openbare orde, de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid als omschreven in artikel 2, lid 19, van de Schengengrenscore, of de internationale betrekkingen van één van de lidstaten, en met name of hij om dezelfde redenen met het oog op weigering van toegang gesignaleerd staat in de nationale databanken van de lidstaten;
vii) in voorkomend geval, niet heeft aangetoond te beschikken over een toereikende en geldige medische reisverzekering,

of

b) indien er redelijke twijfel bestaat over de echtheid van de door de aanvrager overgelegde bewijsstukken of over de geloofwaardigheid van de inhoud ervan, de betrouwbaarheid van de verklaringen van de aanvrager of zijn voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum.”

Artikel 14 van de Visumcode luidt als volgt :

“1. Van aanvragers van een eenvormig visum wordt verlangd dat zij het volgende verstrekken:

a) documenten waaruit het doel van de reis blijkt;

b) documenten met betrekking tot logies of het bewijs van voldoende middelen om in logies te voorzien;

c) documenten waaruit blijkt dat de aanvrager voldoende middelen van bestaan heeft zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar hij zeker zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid verkeert deze middelen legaal te verkrijgen, overeenkomstig artikel 5, lid 1, onder c), en lid 3, van de Schengengrenscore;

d) informatie die het mogelijk maakt het voornemen van de aanvrager om het grondgebied van de lidstaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum te verlaten, te beoordelen.

2. Van aanvragers van een luchthaventransitvisum wordt verlangd dat zij het volgende verstrekken:

a) documenten met betrekking tot de doorreis naar de eindbestemming na de voorgenomen transit op de luchthaven;

b) documenten die het mogelijk maken het voornemen van de aanvrager om het grondgebied van de lidstaten niet binnen te komen, te beoordelen.

3. Een niet-limitatieve lijst van bewijsstukken die het consulaat van de aanvrager kan verlangen om te verifiëren of wordt voldaan aan de voorwaarden van de leden 1 en 2, is opgenomen in bijlage II.

4. De lidstaten kunnen van de aanvragers verlangen dat zij een bewijs van garantstelling en/of particuliere logiesverstrekking overleggen door het invullen van een formulier dat is opgesteld door de lidstaat. Dit formulier bevat met name de volgende informatie:

a) of het bedoeld is als bewijs van garantstelling en/of logiesverstrekking;

b) of de gastheer/gastvrouw een particulier, een onderneming of een organisatie is;

c) de identiteit en contactgegevens van de gastheer/gastvrouw;

d) de uitgenodigde aanvrager of aanvragers;

e) het verblijfadres;

f) de duur en het doel van het verblijf;

g) eventuele verwantschap met de gastheer/gastvrouw (...)

Uit de samenlezing van deze bepalingen volgt dat de gemachtigde op grond van de verschillende voormelde redenen de aanvraag kan weigeren en dat niet in een systeem van cumulatieve voorwaarden wordt voorzien. De vaststelling dat is voldaan aan één van de opgesomde weigeringsmotieven zoals vermeld onder artikel 32.1 hiervoor geciteerd, volstaat om een visumaanvraag te weigeren.

Dit heeft tot gevolg dat, indien de bestreden beslissing op correcte wijze is gesteund op één van deze opgesomde weigeringsgronden, die elk op zich reeds als determinerend kunnen worden beschouwd, zij afdoende is gemotiveerd en de overige weigeringsgronden als overbodig moeten worden beschouwd.

2.5. De Raad wenst er vooreerst op te wijzen dat de gemachtigde bij het onderzoek van een aanvraag voor een visum kort verblijft beschikt over een ruime beoordelingsmarge met betrekking tot de relevante toepassingsvoorwaarden van de artikelen 23, lid 4 en 32, lid 1 van de Visumcode en de beoordeling van de relevante feiten, om te bepalen of één van die weigeringsgronden aan de aanvrager kan worden tegengeworpen (HvJ 19 december 2013, C-84/12, Koushaki, pt. 63).

2.6. Wat betreft het eerste weigeringsmotief blijkt uit het nazicht van het administratief dossier dat de verzoekende partij een visumaanvraag heeft ingediend met als doel “*familiebezoek*” waarbij een uitnodigingsbrief van mevr. M.J.M., haar voorgehouden moeder, werd voorgelegd. Er werd evenwel geen bewijs voorgelegd van haar verwantschap met mevr. M. J. M, hetgeen door verzoekende partij ook niet betwist.

Verzoekende partij poneert dat zij wel degelijk de zoon is van mevr. J. M. M., die zij wenst te bezoeken in België en dat zij dit kan staven aan de hand van haar geboorteakte, doch hier werd nooit naar gevraagd door de gemachtigde.

Met de kritiek dat dergelijk bewijs niet werd opgevraagd, gaat de verzoekende partij voorbij aan het feit dat de bewijslast bij de visumaanvrager zelf ligt om de relevante documenten te verstrekken, waaruit op afdoende wijze het reisdoel kan worden afgeleid. Conform artikel 14, lid 1, sub a, van de Visumcode wordt van de aanvrager verlangd om bij zijn aanvraag voor een visum kort verblijf de informatie te verstrekken waaruit het doel van de reis blijkt.

In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, rust in hoofde van de gemachtigde enkel een verplichting om de voorhanden zijnde gegevens, zoals deze blijken uit het administratief dossier, op individuele wijze te onderzoeken. Het is niet aan de gemachtigde om zelf de ontbrekende bewijsstukken, zoals bewijzen van verwantschap, op te vragen bij de verzoekende partij. In dit verband kan er nog op worden gewezen dat een bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, met dien verstande echter dat de aanvrager van een visum voor kort verblijf alle nuttige elementen moet aanbrengen om te bewijzen dat hij aan de voorwaarden voldoet om het gevraagde visum te krijgen (zie in die zin RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). De Raad benadrukt dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. De verplichting die in casu rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting (RvS 28 april 2008, nr. 182.450).

Bij deze wenst de Raad tevens te benadrukken dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen.

In casu wordt in de bestreden beslissing uitspraak gedaan over een door de verzoekende partij gevraagd voordeel waarbij het bestuur kan veronderstellen dat het over alle nuttige gegevens beschikt om tot een oordeel te komen. Uit de motieven en het administratief dossier blijkt afdoende dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met alle stukken die verzoekende partij heeft voorgelegd in het kader van haar aanvraag tot afgifte van een visum kort verblijf. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt verder niet dat een bewijs van verwantschap werd voorgelegd bij de aanvraag, hetgeen verzoekende partij overigens uitdrukkelijk erkent in het verzoekschrift.

Verzoekende partij maakt met haar betoog dan ook niet aannemelijk dat de vaststelling dat het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf onvoldoende zijn aangetoond, is gebaseerd op onjuiste feitelijke gegevens. Evenmin toont zij met haar argumentatie aan dat voormelde vaststelling is gebaseerd op een onzorgvuldige feitenvinding. Zoals blijkt uit het voormelde, rust op de verzoekende partij zelf de verplichting om documenten bij te brengen in het kader van haar aanvraag waaruit het reisdoel blijkt. Het kwam dus niet aan de gemachtigde toe om een bewijs van verwantschap met het vermeende familielid op te vragen.

Omdat een dergelijk bewijs van verwantschap niet werd voorgelegd, acht de Raad het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde vervolgens oordeelt dat het reisdoel – met name het feit dat de verzoekende partij op familiebezoek wenst te komen bij haar moeder – niet wordt gestaafd en concludeert dat het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf aldus onvoldoende zijn aangetoond.

Een schending van de materiële motiveringsplicht noch van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aannemelijk gemaakt.

2.7. Zoals reeds gesteld, de vaststelling dat is voldaan aan één van de opgesomde weigeringsmotieven zoals vermeld onder artikel 32, lid 1 van de Visumcode, volstaat op zich om de beslissing tot weigering tot afgifte van een visum voor kort verblijf (type C) te schragen.

Bijgevolg dient in casu het tweede weigeringsmotief, zoals weergegeven in de bestreden beslissing en dat refereert aan artikel 32, lid 1, onder b) van de Visumcode, als overtoollig te worden aangemerkt, zodat het desgevallend gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en de verzoekende partij dus geen belang heeft bij het aanvoeren ervan. De wettigheid van de bestreden beslissing blijft immers hoe dan ook overeind nu uit hetgeen voorafgaat blijkt dat het visum reeds op voldoende wijze kon worden geweigerd op grond van het determinerende motief dat het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf onvoldoende zijn aangetoond.

Het eerste en het tweede middel zijn, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig november tweeduizend zeventien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES